

Almanach

För Skott=Året
Efter Frälsarens Christi Födelse,
1832.

Till STOCKHOLMS Horizont,
Belägen vid 59 grad. 20 $\frac{1}{2}$ min. Polhögd.

Efter
Hans Kongl. Maj:ts
Nådigste Stadgande
Utgiften af
Den Wetenskaps-Academie.

Stockholm, P. A. Norstedt & Söner.

Ex. säljes häftadt och sturet för 4 Skillingar B:co.

Om Hampodling.

Bland de ämnen, som från våra grannar i stor mängd inskreras, oaktadt de hos oss till samma godhet med fördel skulle kunna frambringas, intäger Hampen otvifvelhaftigt ett af de första rummen. — Man har ansett dess afkastning icke tillräckligt motsvara omkostnaden vid odlingen, och i följd häraf, i de flesta trakter af riket, utbytt den emot andra culturmärter. Huswudorsaken till detta Hampodlings wanrykte i Sverige torde dock vara, att densamma icke drifwits med tillräcklig kändedom och noggranhet, och det är för att undanrödja dylika hinder följande underrättelser meddelas.

Wälet af Land och dess beredning.

Till Hampland välses en djup, fet, lös, myllig och helst något fuktig jord, såsom väl brukad färjord, likväl icke för kall och sur, i hvilken händelse hampan för långt samt mognar. Djup, sandig terräng är särdeles god. Då likväl på få ställen, undantagande i granskäpet af städér, der tobak eller jordfrukter blifvit odlade, sådan jordmän är till finnandes, måste den bästa som är att tillgå, genop tillräcklig gödsels påbring och blandning, samt litig trädning och harsning, göras till detta åndamål tjenlig. Den mest passande gödsel är väl brunnen spångödsel. På kallare jordmän förtjenar hästgödsel företrädet, på varmare boskapsgödsel, dock måste båda slagen vara väl bruna. Gödningen sker bäst om hösten, då gödseln genast nedkères med plog eller årder. Om våren, så snart jorden tillåter, trädes på nytt, och ett par veckor sedanre snedas och harfwas; i forthet landet göres på möjligaste vis lucert, ju djupare dess bättre.

För till utsäde.

Innan frö till utsäde användes bör det förut prövas, om det är ligt, genom utsäende af något litet deraf i fuktig och warm jord. Kämettecken på godt hamprö åro, att skalet är fint, hårdt och glänsande, mörkgrått till färgen, icke bräckes, bucklas eller blir dammigt om en liten näfve deraf quiggas i händerna, utan snarare derigenom erhåller en blad glans, samt att skalen uppsyllas fullkomligt af en subhvit kärna. Små lättta, krumpta, gulaktiga eller bleka frön, som lätt bucklas, kunna alldelers icke begagnas till utsäde. Lättast följes det dugliga och odugliga fröet från hvarannat, då alltsammans flås i watten och områres. Hvarad som sjunker är godt, det flytande dåligt. Fröet bör ej vara gammalt, helst af sista årets försä. Man har påstått att gröningen växtydas, om det före såningen förvras 2 à 3 veckor i kallare.

Såningen

Sker sedanre än vårsädens, merendels i slutet af Maj eller början af Juni, dock olika i rikets färflita landskap, och i allmänhet så snart inga nattfroster mera åro att besöfa, emedan hampan för dessa är särdeles ömtälig. Man växter till denna förrättning så torr väderlek, att jorden icke klumpar sig. På torrare och fetare jord kan säs något tidigare än på kallare och magrare. Radsåning är väl den mest passande, men då hårtill fordras färflita redskaper, hvilka än icke äro nog allmänt spridda, kan såningen äfven ganska väl ske med handen. Till rättelse för den säende utmärkes först genom färor bredden för hvarje fast. Gåddens tåthet beror af fröets och landets godhet. I tjenlig jordmän och med godt frö anses 2 tunna på tunnlandet vara lagom. Nedmyllandet sker med en lätt harf. Förrättas myllningen med årder eller billharf, måste dessa få stå-

las, att de icke gå djupt och begravwa fröet, hvilket då sent, eller aldrig, uppkommer. Gammalt frö gror alltid längsammare än nytt. Efter 3 till 4 år har det vanligen förlorat all groningskraft. Hampfrö bör ej gerna säs på den åker der det wurit, utan utbytas mot främmande, annars försämras wårten.

Till desh de unga plantorna väl rotat sig, måste hampelandet skyddas för foglar genom nogarann tillsyn och så fallade hampspibken, som till form, klädnad och ställe ofta ombytas. Största fördelelsen sker om morgnarne före solens uppågång och om aftnarne vid och efter nedgången. Wårten fördrar sedan ingen särdeles åtgärd förr än blomningen är förbi eller hampan dammar, samt gallhampan börjar gulna.

Gallringen.

Gallhampa kallas de stånd, som endast hafwa hanblommor, eller slappa frömjöl, men icke våra något frö. Kort efter sedan frömjölet från dessa stånd börjat ryka, och de andra, eller fröständen, hänga sina blomtoppar, är tid att företaga utgallring af gallstånden, hvilka om de längre lemnas, endast stå sig till skada. Gallringen sker bäst på följande sätt: på tre alnars afstånd från ena renen öppnar man en gång genom åkern, af en alns bredd, i hvilken gång man upprycker både Gall- och Fröhampan, hvilka åtskiljas, om de wisa olikhet i längd och grönsta, för att särskilt rötas, i annat fall rötas de osilda. Sedan denna gång är öppnad ånda till nästa ren, upptages en dyslik på tre alnars afstånd ifrån densamma, och så vidare öfver hela åkern. Ifrån dessa gångar uppryckes sedan med lätthet den på båda sidor om gången bland fröhampan befintliga gallhampan, och under denne förrättning tillses noga att fröhampan aktas för brytning och trampning. Den uppryckta gallhampan samlas efter hand i små knippor, bindes sedan i större, och befordras till rötning.

Fröhampans uppryckning.

Så snart större delen af fröben mognat, är tiden inne till hampans upprykande. Detta igenkännes deraf, att sjelkarne blifwa hwita vid roten, gula på midten, och öfversta topparna tillika med bladen blekgröna, samt fröbetyfora börja öppna sig, så att fröben framlysa med en glänsande yta, och utsolla, då man slår derpå. Denna tid utvisas äfven af småsoglarnes ankomst till hamplanden, som nu måste på oswan angisne sät waktas. Det är vigtigt att noga afpassa den rätta tiden för uppryckningen, ty sker det för tidigt, sås odugligt frö, sker det åter för sent, ärö fröben utfallna eller af foglarne förtärd. Två till tre dagars försommelse härutinnan kan göra betydlig skada. Insäller wid denna tid hastig torka efter regn, bör arbetet utan uppsöf företagas. Ett ständ uppryckes i sender, och så snart man fått handen full, hopbindes knippan med ett band af krypwide eller halm, sedan toppen förut blifvit slagen mot brödden af en så, som man för detta ändamål har till hands. Detta sker för att förekomma spissning af de fröen, som sitta löslast och ärö de mognaste och bästa till utsäde. Knippan sättes sedan på marken med rotändan ned, och man fortsar våra samma sätt till desh man samlat ett större antal knippor, som alla ställas bredvid hvarandra, så att de bilda en art skyl, hvilken betäckes med halm, för att hindra foglarnes åtkomst.

Fröets samlande.

Sedan knipporna någorlunda torkat, ställs en stol på ett lafan eller stor duk, och hvarje knippa, af den långa och bästa hampan, slås några gånger mot sätet af stolen, då det frö, som efter uppryckningen mognat och losnat, utsäller. Härvid bör noga aktas att sjelkarne icke bräckas. Det så erhållna fröet förvärvas tillsammans med det vid

uppryckningen samlade, till utsåde, men bör först väl torfas på ett lustigt ställe, utbreddt t. ex. på en wind eller förre golv, där det till förekommande af midgling som oftast vändes och omrördes, helst om man af utrymmet noggas lägga det något tjockt. Wid fuktigare väderlek torfas det här i en lindrigt eldad källna eller ria. Wid allt detta aktas det noga för trampning. Sj stället för att slå knippornas toppar mot ett stolsäte, kunna de åsven slås mot ett sibrre såll eller rißel, som ställes på en duk. Frben frånfallas härigenom från wipporna. Åsven kan man begagna twenne horizontela balkar, sätta en & hwardera sidan af den arbetande; man slår då knippan först mot den ena och sedan mot den andra, och samlar på detta sätt twenne sorter frö af olika godhet. Sedan knipporna slunda åro droftade, afstrykas de öfriga ännu qvarstående frben tillika med sina hylsor, med en linknoppskam, utbreddas tjockt på loge der de fröskas lindrigt med läppar eller små flagor, och fastas till urkåljande af de båsta, hvilka dock alltid ärö betydligt sämre än de genom droftningen fbrut samlade, och icke till utsåde bbra användas. Frbet rißlas, sållas och wannas, för att på allt sätt besrias från orenlighet och dam, och torkas väl innan det i tjockare lager förvaras. Hwad som af hampsfrben icke till utsåde kan eller behöver användas, begagnas till oljeprähning, dock erhålls naturligtvis ymnigare olja af de mognare frben än af de öfriga.

Sedan alla frben ärö afstrukna, bruka somliga moten i åkern fästad klynnia afhugga rötterna, hvilka ärö hinderliga wid den öfriga handteringen, och giîva en oduglig tåga. Vanligen underlätes dock detta arbete såsom drygt och sinkande.

Om bewarande af lemninjar från forntiden.

Wid flere tillfällenträffas i jorden eller i sjöar och vattendrag märkwärdiga fornsaker, såsom gammalt mynt eller äldre arbeten i guld, silvwer, koppar, metall, flinta eller andra stenarter. Kongl. Fbrordningen af d. 17 April 1828 stadge att Upphittaren bör sådant fynd till Kongl. Maj:t och Kronan hembjuda, samt sjelf eller genom Kronobetjente detsamma till Konungs Besallningshafswande syndsamlingen åflema, jemte underrättelse huru och hvor det blifvit anträffadt. — Guldses fyndet erhåller upphittaren dess fulla värde och en åttendededel deröfwer; i annat fall blifwer fyndet kostnadsfritt honom återställdt. — För de fornsaker som icke ärö af ädel metall undfär den dem funnit betalning i lika mån, enligt beräkning af hvorje fynds wetenligliga värde.

Den, som fynd icke angiswer utan nedsmälter, undanböjer eller till andra förytrar, skall, då sådant upptäckt blifwer, mista hwad deraf är i behåll, och bota dubbelt så mycket som han nedsmält, undandölijt eller förytrat.

Öttehgar, stensättningar och alla andra på marken befunstige gamla minnesmärken, så ingalunda fbrändras, rubbas eller fbröstras på aumat sätt än som ofwanberörde, i alla Kyrkor tillgångliga, Kongl. Fbrordning medgiswer.